

בעזה"ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

וישב

גליון שט"ו

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולהקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולהקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוסיפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת וישב

ישוב הדעת ברוחניות ובגשמיות * כמה מדריגות איך לעשות עצמו כאילם * אוה"ע הם אלמים * משנאת השבטים ליוסף התגלגל לבני"י פרנסה קלה * יבקש ויחזור ויבקש * דביקות עם בני"י סגולה לקיבול התפילות * בדביקות עם בני"י זוכים לקבלת התורה באמת * המזכיר את חבירו בתפילה נזכר גם הוא * ג' בקשותיו של רבי בונם שנענה תיכף ומיד * חובת ההשתדלות תלוי כפי מעשי האדם * הבטחון האמיתי שבטוח בה' כשיש לו דרך ומבוא

וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן, אֵלֶּה תִּלְדוּת
יַעֲקֹב יוֹסֵף וְגו' (לו, א-ב).

ישוב הדעת ברוחניות ובגשמיות

מה שכתב 'עד שבאו לכלל ישוב'
אינו כפשוטו, רק פירושו הוא
'ישוב הדעת'.

דהנה העיקר בכל דבר הוא שיהיה
בישוב הדעת, 'יעדע זאך
וואס א איד טוהט דארף ער זעהן
ס'זאל געטוהן וזערן מיט ישוב
הדעת' (כל דבר שיהודי עושה צריך לראות
לעשותו שיעשה בישוב הדעת), והדברים
אמורים הן לגבי רוחניות והן לגבי
גשמיות. ברוחניות הדבר פשוט
הוא, דכשבא להתפלל או לעסוק
בתורה, צריך להיות בישוב הדעת
ובכוונה, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות

בספר דברי ישראל הקשה על
סמיכות הכתובים האלו
'וישב יעקב בארץ מגורי אביו -
אלה תולדות יעקב', דלכאורה
צריך להבין מהו החיבור והשייכות
של 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו'
עם 'אלה תולדות יעקב'!?

ומבאר על פי מה שפירש רש"י
על אומרו 'אלה תולדות
יעקב', וזה לשונו 'ואלה של
תולדות יעקב, אלה ישוביהם
וגלגוליהם, עד שבאו לכלל יישוב'.

הדעת, ומזה נצמח כל גלגולי הסיבות 'אלע צרות און אלע פראבלעמען' (כל הצרות והבעיות) של אדם שאינם לטובה חלילה.

וזהו שרמזו 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו', 'בארץ מגורי אביו' מרמז לבחינת 'תורה עם דרך ארץ', כי 'בארץ' היינו דרך ארץ כמובן, עניני גשמיות וארציות, 'מגורי אביו' היינו תורה ותפלה שהם מגורי ומדורי אביו שבשמים, 'תפלה' כמו שנאמר (ישעיה נג, ז) 'כי ביתי בית תפלה', תורה כאומרם ז"ל (ברכות ה, א) 'אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה'. וזה הכוונה 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו', פי' 'וישב יעקב' היינו שצריך להתנהג בישוב הדעת, בין 'בארץ' היינו בעסק דרך ארץ, בין 'מגורי אביו' היינו בתורה ותפלה, דהכל ראוי שיהיה בישוב הדעת.

וכן הוא הענין הזה בתולדות יעקב, היינו בני ישראל בכל דור ודור, שכל גלגולי הסיבות שיש לכל אחד ואחד, הכל תלוי

י, א) 'ובלבד שיכוון לבו לשמים'. אלא אפילו בעניני גשמיות, כשבא לעסוק בדרך ארץ ובמשא ומתן, צריך גם כן שיהיה בישוב הדעת, שלא יהיה משוקע בעסק משא ומתן ובהול על ממונו ואין להעשיר, 'על פי רוב די אלע וואס טוהען ווילדע ביזנעסער אהן ישוב הדעת און ווילען ווערן מיליאנרן איבער נאכט זיי זעצען נעבך שנעל אהן דאס גאנצע געלט', (אלו שאין מסחרם בישוב הדעת ועושים עסקים מבוהלים ורחופים וחושבים להתעשר כעבור לילה אחת, בדרך כלל הם מפסידים את הכל), רק כל מעשיו ומשלח ידו צריך להיות בהשכל ובישוב הדעת, לדעת 'כי ממך הכל ומידך נתנו לך' (דברי הימים א' כט, יד), ולהיות סומך וכוטח באמונה ובטחון בה' ית"ש, וכמו שאמרו (אבות ב, ב) 'יפה תורה עם דרך ארץ', ואז רואה סימן ברכה ומצליח, אבל אם כשהוא בא לעסק דרך ארץ ומשא ומתן, הרי הוא משוקע בהבלי עולם, בלי שום ישוב הדעת, על ידי זה גם תורתו ותפלתו היא בכלבול

'איינמאל' ער קומט אן צו ישוב
 הדעת פאלן אוועק אלע זיין
 פראבלעמען' (כאשר בא לישוב הדעת
 כל הדאגות מתבטלים), דכאשר בא
 לכלל ישוב הדעת, ומיישב עצמו
 לדעת כי ממך הכל, וסומך ובוטח
 בה, עוזר לו השי"ת, ונופלים ממנו
 כל גלגולי הסיבות.

בדבר זה אם התנהגותו הוא
 בישוב הדעת, וזהו שנאמר 'אלה
 תולדות יעקב', ופירש רש"י 'אלה
 של תולדות יעקב' היינו בני ישראל
 בכל דור ודור, 'אלה ישוביהם
 וגלגוליהם' כל גלגולי הסיבות של
 אדם בכלל ובפרט, הוא 'עד שבאו
 לכלל ישוב' היינו לישוב הדעת,

וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ מְאַלְמִים אֲלֵמִים וְגו' וְהִנֵּה קָמָה אֶלְמָתִי
 וְגַם נִצְבָּה וְהִנֵּה תִסְפְּינָה אֶלְמַתִּיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוֶינָה לְאֶלְמָתִי

(לו, ז).

לשון 'סובין', כלומר מה שאתם
 מאלימים, עבודתכם אינו נחשב
 ככלום, נגד אלומתי, שהרי אין זה
 מגיע לגדול המדריגה שלי בעבודה
 זו להיות כאילם.

אוה"ע הם אלמים

בספר זרע קודש מבאר 'והנה
 אנחנו מאלמים אלומים',
 דהנה יש הכדל בין בני ישראל
 לאומות העולם בענין הדיבור, על
 דרך הכתוב (תהלים קטו, ה) 'פה להם
 ולא ידברו', היינו שכל האומות

כמה מדריגות האיך לעשות עצמו
 כאילם

בספר אמרי פנחס מבאר על דרך
 מאמר חז"ל (חולין פט, א) מה
 יעשה אדם בעולם הזה יעשה
 עצמו כאילם, וזהו הרמז באומרו
 'והנה אנחנו מאלמים אלומים',
 היינו שהשבטים הגיעו למדריגה
 זו, שכל אחד עשה את עצמו
 כאילם לא יפתח את פיו, אולם
 גם בזה יש כמה מדרגות, ויוסף
 השיג מדריגה גדולה ונפלאה יותר
 מהם, ולזה אמר להם 'תסובנה'

בלא שום דיבור ואפילו בבחינות שלהם, שלא יוכלו לצפצף בקולם להרע לישראל קדושים, וזהו שאמר 'מאלמים' אנחנו עושים את אומות העולם אשר הם בבחינת 'אלמים' מחמת שאין להם דיבור קדוש, שיהיו אלמים ממש, שלא יוכלו לשלוט בפיהם על כלל ישראל.

אין להם פה קדוש, אין יכולים להוציא ולבטא דיבור של קדושה, והם נחשבים כאילו הם 'אלמים', ועכ"ז מריעים לנו בצפצוף פה שלהם, שנחשב אצלם כדיבור, 'זיי האבן א מויל צו פייפען אויף אידישע קינדער' (יש להם פה לצפצף על בני ישראל), וזכות השבטים מגין עלינו, שהגוים יהיו באמת אלמים

וַיִּלְכוּ אַחֲיוּ לְרַעוֹת אֶת צֵאן אֲבִיהֶם וְגו' (לו, יב).

'עבירתן של שבטים זכורה היא לעולם תקוה היא לעולם'. וגם מדרש זה טעון ביאור, איך יתכן דבר אשר נחשב לדבר עבירה, יזכר לטוב לעולם, ותביא תקוה ואחרית טובה.

ומפרש הכוונה על פי מה שכתב בנועם אלימלך (בליקוטי שושנה) לפרש הפסוק (תהלים סו, ו) 'הפך ים ליבשה בנהר יעברו ברגל', על פי מה שאמרו חז"ל (תנחומא פרשת לך ס"ט) 'מעשה אבות סימן לבנים', והפירוש הוא, שבכל דבר ודבר בתחילתו לפעול איזה

משנאת השבטים ליוסף התגלגל לבניי פרנסה קלה

בספר זכרון שמואל להרה"ק רבי שמואל שמריהו מאוסטראווצא זי"ע (תלמידו של הרה"ק מלובלין זי"ע) מביא דברי המדרש (בראשית רבה פד, יג) וילכו אחיו לרעות את וגו', נקוד על 'את', לומר שלא הלכו אלא לרעות את עצמן. ומקשה על זה, האך שייך לומר כן על שבטים הקדושים שכל כוונתם לרעות את עצמן.

ומתרץ בהקדם המובא עוד במדרש (שם פד, יז)

ליבשה, ופעל במעשיו הקדושים כי 'בנהר יעברו ברגל' שרבי פנחס בן יאיר עבר ברגל תלתא זימני עם הטייעא, עכ"ד. ותוכן דבריו הוא, כי כאשר נעשה נס ופלא גדול בעולם, אחר כך נקל לדורות אחריו שעוד הפעם יעשה נס כזה.

ובזה יבואר כוונת המדרש, 'עבירתן תקוה היא לעולם', שעבירה זו שעשו השבטים יצמח מזה תקוה טובה לעולם, שעל ידי שהשבטים שנאו את יוסף ומכרו אותו, בא לידי נסיון באשת פוטיפר, 'וינס ויצא החוצה' (בראשית לט, יב), ואיתא במדרש (בראשית רבה פו, ח) 'הים ראה ויננס' (תהלים קיד, ג) מזה ראה ארונו של יוסף, שנאמר בו 'וינס ויצא החוצה', בזה נבקע הים. עוד איתא בגמרא (פסחים ק"ח, א) 'קשה מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף', ואם כן כאשר נבקע הים פעם אחת – וזה היה בזכות שנאת השבטים ליוסף – נקל הדבר לדורות אחריהם, וממילא נקל בדורות הבאים להתפלל על פרנסה, וממילא זוכים לפעול פרנסה קלה.

נס הוא קשה מאד, אבל כיון שכבר נעשה הנס פעם אחת, כבר יכולים הצדיקים בדורות הבאים לעשות כזאת אפילו כמה פעמים, כיון שנפתח השער.

ולפי זה מפרש הגמרא (חולין ז): רבי פנחס בן יאיר הוה קאזיל לפדיון שבויים, פגע ביה בגינאי נהרא, אמר ליה גינאי חלוק לי מימך ואעבור בך וכו', חלק ליה וכו', אמר ליה חלוק ליה נמי להאי וכו', אמר ליה חלוק ליה נמי להאי וכו', אמר רב יוסף כמה נפיש גברא ממשה ושתין רבוון, דאילו התם חד זימנא והכא תלתא זימנין וכו'. ולפי האמור הפירוש בגמרא הוא, כמה נפיש גברא, כלומר מהיכן בא לו כח זה, שהיה יכול לפעול דבר גדול כזה, ומפרש ממשה ושתין רבבן, שהם פתחו השער ולכן היה זה יכול לפעול, דאילו התם חדא זימנא, פירוש אף שלא היה התם כי אם חדא זימנא, היה רבי פנחס יכול לפעול הכא תלתא זימנא. ובזה מובן כוונת הפסוק 'הפך ים ליבשה', כי משה רבינו הפך פעם אחת ים

בשביל עצמם, אלא היתה בזה רצון ה', לרעות את כלל ישראל, כי עבירתן – היינו מהעבירה של שנאת יוסף – היה לתקוה טובה, בכדי שיתגלגל הדבר לפתוח שער הפרנסה לדורות אחריהם, וכן יתן ה' לפתוח שערי מזונות לנו ולבנינו עד עולם.

וזהו פירוש המדרש 'וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם', היינו שנתגלגל הדבר מהליכה זה, שיבקע ים סוף לפני בני ישראל, ועל ידי זה יהיה להם פרנסה בנקל. ועל זה שפיר דרשו המדרש, 'מלמד שלא הלכו אלא לרעות את עצמן', היינו ההליכה היה

וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲהָ בַּשָּׂדֶה וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ וְגו'

(לו, טו).

יבקש ויחזור ויבקש

שלד). והוסיף החידושי הרי"ם ואמר: ובודאי לא היה זה דבר קטן, לרדת מבית מדרשו של יעקב אבינו ע"ה למצרים השטופה זימה, ולפיכך הזהירו שיוזכר תמיד את מבוקשו הקבוע בו, שיוכל להתחזק בקרבו מיד בכח התפילה, ואכן על ידי זה חזר לקדמותו.

בספר חידושי הרי"ם מביא בשם הרה"ק מקאצק זי"ע, כי המלאך במה שאמר ליוסף 'מה תבקש', נתכוון ללמדו שיאמר ויחזור ויאמר תמיד את מבוקשו, 'זאלסט שטענדיג איבער חזרן דיינע בקשות' (לחזור תמיד על הבקשות

וַיֹּאמֶר אֶת אַחִי אָנֹכִי מִבְּקֵשׁ הַגִּידָה נָא לִי וְגו' (לו, טו).

את הקב"ה בתפלה, ואומר 'שם יחוד בו' בשם כל ישראל, בזה שמאחד את עצמו עם כלל ישראל הרי תפלתו נשמעת, הגם

דביקות עם בני סגולה לקיבול התפילות

בספר זרע קודש כתב לרמוז בזה, דכל יהודי כשבא לבקש

היסוד העבודה מסלאנים זי"ע,
שאמר בזה הלשון: 'מיט ברידער
צוזאמען, קען מען דעם אנכי ה'
אלקיך געפונען' (עם אחים יהודי, בנקל
לדרוש אחרי אנכי ה' אלקיך ולהידבק בו), עם
שבת אחים יזכו לקבלת התורה
באמת, שיכירו אנכי ה' אלקיך.

המזכיר את חבירו בתפילה נזכר גם
הוא

בספר מזקנים אתבונן בשם הסבא
קדישא מלעכאוויטש זי"ע,
לפרש בענין זה מאמר הכתוב
בפרשתינו (להלן מ, יד) 'כי אם זכרתי
אתך', שכל המזכיר את חבירו
לטובה, ומתפלל בעדו, על ידי זה
נזכר גם הוא לפניו ית'.

שאינו צדיק כ"כ לילך בדרך
התורה תמיד, נחשב לו כאילו
קיים את התורה, וזהו שנאמר
'את אחי', כשאני מדבק את עצמי
עם אחינו בני ישראל, אז על ידי
זה 'אנכי מבקש', יכול אני
להתפלל, ובודאי יקובל תפלתו,
הגם שאין אני הולך ח"ו בדת
התורה כראוי, וזהו שנאמר
'וימצאם בדותן', שימצא את עצמו
כאילו הולך בדת של תורה.

בדביקות עם בניי זוכים לקבלת
התורה באמת

בספר כתבי רמ"מ, מביא מה
שאמר הרה"ק הדברי
שמואל מסלאנים זי"ע בשם הרה"ק

וַיְבָרֶךְ ה' אֶת בֵּית הַמְצַרִּי יוֹסֵף וַיְהִי בְרַכְתּוֹ ה'
בְּכָל וָגו' (למ, ה).

ג' פעמים נענה מן השמים תיכף
ומיד במאמר פיו.

ג' בקשותיו של רבי בונם שנענה
תיכף ומיד

א] קודם ימי נשיאותו, כאשר היה
סוחר, נסע פעם אחת עם
עגלה מלאה עצים שקיבל מהגביר

בספר שיח שרפי קודש (ח"ג דף
קסו) מביא, שהרה"ק הרבי
ר' בונם מפרשיסחא זי"ע אמר כי

ובא לשם הרה"ק מאפטא זי"ע, ובליל שבת הלך לאכסניתו של הרה"ק מאפטא, וישב בסוף השלחן בעת הסעודה ולא הכירו שום איש, וראה שהכניסו להשולחן בשר כבש, ואמר הרבי ר' בונם במקומו - בישבו בסוף השלחן - הלא האבות הק' היו רועי צאן... הרה"ק מאפטא שמע הדברים הללו יוצאים מפיו הק', ועמד על רגליו ואמר בקול בזה"ל: ווער איז דאס דארט, וואס האט א עסק מיט די אבות?! (מי זה שם שיש לו עסק עם האבות). ותיכף ומיד אמר רבי בונם, רבוננו של עולם עשה את הרה"ק מאפטא אלם על חמשה מיניטין שלא יוכל להרע לי, וכן היה, כי הרה"ק מאפטא נשתתק ונעשה אלם על ה' מיניטין, ורבי בונם אמר כי לולא זאת אשר מן השמים עכבוהו, היה יכול לעשות ממני גל של עצמות בעת ההקפדה.

ג] פעם אחת בימי בחרותו הלך מחוץ לעיר לשדה עם תפיליו, ולבש התפילין והתפלל, ובסוף

ר' בערקי טעמירלס מווארשא, כדי למכרם בשוק של דאנציג, אבל השער של העצים ירד מאוד, עד שראה שאם ימכר את העצים במחיר מוזל, אזי יחזור לביתו באיבוד הקרן, וכמעט לא היה נשאר על הוצאות הובלת העצים לשם, וישב בדאנציג איזה שבועות ולא מכר העצים. פעם אחת בישבו באכסניא שלו התחיל לבכות, ואמר: רבוננו של עולם, הנה נתברך בית המצרי בגלל יוסף, כן מהראוי שיתברך אדוני בגללי, ואם כי אינני כיוסף הצדיק, אבל גם אדוני ר' בערקי אינו כהמצרי... ככלות לדבר את תפלתו ובקשתו, בא לאכסניא שלו סרסור (בראקע"ה) עם סוחר אחד, ושאל אם יש לו עוד העצים?! כי נתיקר השער, שכבר אין ניתן להשיג עצים, וקיבלו ידיעה ממרחקים שצריכים שם להעצים, ואכן מכר במקח על צד הטוב ובריוח גדול.

ב] פעם אחת היה בעיר אחת,

תפלתו אמר, רבונו של עולם, לביתו, תיכף ומיד בא שדכן אחד שלח לי את זיווגי, ובבואו העירה לאביו, והציע לו הזיווג שלו.

כִּי אִם זְכַרְתִּנִי אֶתְךָ וּגְו' וְעָשִׂיתָ נָא עִמָּדֵי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתִּנִי
אֶל פְּרַעְהָ וְהוֹצֵאתִנִי מִן הַבַּיִת הַזֶּה (מ, יד).

לא היה לו על צרכי שבת, ובערב שבת באשמורת הבוקר הלך והקיש על החלון אצל איש אחד, ואמר לו: שצריך על צרכי שבת! ותכף הלך לדרכו. ומחמת ההתעוררות שבא ללבו על ידי הבעש"ט, קם האיש תיכף ממטתו, והלך החוצה לראות מי זה, וירץ אחריו והשיגו. ויאמר לו: אם יצטרך על צרכי שבת למה יברח ולא ימתין עד שיתן לו?! והאיש הנ"ל לא ידע שהוא הבעש"ט כי לא הכירו מעולם.

והשיב לו הבעש"ט שלעולם עם כל איש הנולד בעולם נולד עמו פרנסתו, אך מחמת שהחטא גורם צריך לעמול על פרנסה, כמאמר הכתוב (בראשית ג, יט) 'בויעת אפך תאכל לחם', אבל

חובת ההשתדלות תלוי כפי מעשי האדם

אֵיטָא במדרש רבה (פמ, ג) הה"ד (תהלים מ, ה) 'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו' זה יוסף, 'ולא פנה אל רהבים', על ידי שאמר לשר המשקים 'זכרתני והזכרתני' נתוסף לו שתי שנים. בספר דברי יחזקאל להרה"ק משינאווא זי"ע הקשה, המדרש הזה צריך ביאור, דבתחלה אמר שיוסף שם ה' מבטחו, ואחר כך אמר על ידי שאמר זכרתני ניתוסף לו שתי שנים, ואם כן לא היה מבטחו בה', והרי זה סתירה מרישא להסיפא.

ומבאר הרה"ק משינאווא זי"ע על פי מעשה שהיה עם הבעש"ט הק' זי"ע, שפעם אחת

לעזרתו גם כן איזה סיבה והשתדלות, שיאמר לשר המשקים 'כי אם זכרתני אתך וגו' והזכרתני אל פרעה'.

ולזה אמר המדרש 'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו זה יוסף ולא פנה אל רהבים', רצונו לומר שיוסף הצדיק היה גדול כל כך, שהיה יכול לשים 'מבטחו' שהיא הסיבה ג"כ בה' לבד, כלומר שלא היה צריך לחשוב שצריך לעזרתו איזה סיבה, רק לבטוח בה' לבד שיושיע לו בלא שום סבה והשתדלות, ולפיכך לא היה צריך לפנות אל רהבים, ולכן על ידי שאמר לשר המשקים 'זכרתני והזכרתני', שתלה בטחונו שיעזור לו השי"ת על ידי סבה של שר המשקים, היה בזה לפי ערכו הגדול קצת פגם, ולכן נתוסף לו ב' שנים.

הבטחון האמיתי שבטוח בה' כשיש לו דרך ומבוא

בספר סיפורי צדיקים החדש (דף 107) מביא מעשה ששמע מבעל העובדא בעצמו, שפעם

יש חילוק, שכל אחד לפי ערך הקלוקל כך צריך לעמול על הפרנסה, יש שפרנסתו בביתו, ויש מי שצריך לבקש ממרחק לחמו 'פארן קיין טשיינע'... (לנסוע לסין) וכדומה. ואני כפי שגמרתי בדעתי אינני צריך לעמול רב, רק לעשות איזה עשיה בלבד, וכאשר עשיתי מה שמוטל עלי לעשות איזה סבה לפרנסתי, בודאי יעזור לי השי"ת, ואין לי שום נפקותא אם אתה תתן או לאו, ע"כ.

ומוסיף בזה הרה"ק משינאווא בביאור כוונת המדרש, דהנה 'בטחון' נקרא מי שבוטח בה' בלי שום סיבה, 'מובטח' נקרא הסיבה - הפעולה שעושה בדרך השתדלות - בעצמה. והנה יוסף הצדיק לפי רוממות גדולת קדושתו, היה צריך לבטוח בה' לבד שיעזור לו בלי שום סיבה כלל, רק 'כגמול עלי אמו' (תהלים קלא, ב) - כתינוק המוטל בידי אמו שאינו צריך לדאוג למאכלו כלל - אך לפי שהיה שפל ערך בעיני עצמו, ולא היה נחשב בעיני עצמו לכלום, לכן חשב שצריך לעשות

הוא מי שאין לו שום מבוא ומקור על פרנסתו, או על צורך נשואין הנחוץ, ובטוח על ה' שיזמין לו, זהו בטחון שאינו של אמת, כי מה יש לו לעשות, 'קיים צווי ברירות האט ער נישט', הרי אין לו ברירה אחרת, ומוכרח הוא לבטוח בה'.

אכן מי שיש לו איזה מבוא, כגון אתה שיש לך אב עשיר או איזה קרוב עשיר, ויכול לבטוח שהקרוב העשיר יעזור לו, ואפילו הכי אינו בוטח על בשר ודם רק על השי"ת, זהו 'בטחון של אמת', כי יוכל לבטוח על בשר ודם, ואפילו הכי אינו בוטח רק על השי"ת.

ובזה אתי שפיר המדרש הנ"ל, בתחילה כשהיה יוסף הצדיק אסור בבית הסוהר, ולא היה לו שום מבוא להצלתו, ואז לבטוח בה', זהו 'בטחון שאינו אמת', כי אין לו שום ברירה אחרת, לכן התיישב יוסף בדעתו לבקש משר המשקים להזכירו לפני פרעה, ויהיה לו בזה מבוא להצלה,

אחת ביקש מרבו הרה"ק רבי ישראל מטשארטקוב זי"ע, שיתן פקודתו לאביו של בעל המעשה שהיה עשיר, לסייע לו על נשואי בתו הבוגרת, והרה"ק לא הסכים לו בזה, כי אביו של החסיד הנ"ל לא היה מעודו אצלו, ולא אפשר ליתן פקודה למי שאין מכירין אותו.

ואז הגיד לו הרה"ק, הנה איתא במדרש, 'ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו', הה"ד 'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים' זה יוסף. והקשו המפרשים על זה, דלכאורה אדרבה יוסף תלה בטחונו על שר המשקים כמו שנאמר בקרא, ואין מובן המדרש שאמר 'ולא פנה אל רהבים זה יוסף'!?

אכן שמעתי בשם גדול אחד לתרץ (בספר הנ"ל מציין שמצא רעיון זה בספר וצוה הכהן בתחילת הספר) שיש במידת הבטחון שני סוגים, מין בטחון שאינו של אמת, ומין בטחון באמת, 'בטחון שאינו של אמת'

אתה מאחר שיש לך מבוא לבטוח
 בבשר ודם, שהרי יש לך אב
 עשיר, אם תבטח רק בה' לבד,
 זה הוא 'בטחון של אמת', ובודאי
 יעזור לך השי"ת ממקום אחר, וכן
 הוי, שעזר לו השי"ת בלי סיוע
 של אביו.

ואחר כך השליך הבטחון של בשר
 ודם ולא בטח אלא רק בה' לבד,
 וזהו בטחון של אמת, מאחר שיוכל
 לבטוח בבשר ודם, ואפילו הכי לא
 פנה אל רהבים זה יוסף.

וסיים תרה"ק ואמר לו: לכן גם

דער הייליגער צאנזער רב זי"ע האט געזאגט
"איך האב נישט מורא פון קיין מלאכים ושרפים

**איך ציטער
פון א קרעכץ
פון א אלמנה!"**

רבות!

מדה טובה מרובה 500 מאל

שטעלט אייך פאר וואס מיינט משמחה זיין אן אלמנה מיט אירע יתומים !!!

איר האט א מושג וואס דאס מיינט פאר די אלמנה יעדן דאנערשטאג ווען מען ברענגט זיי צום טיהר די בעסטע פלייש, סעלמאן פיש,

טייערע נאש פאר זייערע יתומים לך, דיפס, היימישע חלות, עטליכע סארט מזונות, פעפיר גודס און נאך??!!

דאס איז וואס לחמי מרדכי ברענגט

מדי שבת בשבתו

פאר איבער 135 משפחות אלמנות ואלמנים מיט

זייערע בערך 400 יתומים לך אין די שטאט בית שמש

טייערע אידן רחמנים בני רחמנים

עס איז אומבאשרייבלעך וואס די עסקנים זעהן
ווען די יתומים ווארטן אפ די פעקלעך ביים טיהר!
זייערע הערצער ווערן צוריסען אויף שטיקער!

כאפט אריין כאטש

איין פעקל פאר די שבת

פאר א משפחה אלמנה ויתומים

פאר \$180

רופט שוין אונזער פערימענט לייך

845.286.1007